

## CHƯƠNG XXXIII: CHIẾN ĐẤU VÀ ĐÀO TẤU

Harry không có ý tưởng gì về kế hoạch của Hermione, hoặc thậm chí không biết liệu cô bé có kế hoạch gì hay không. Nó đi sau cô bé một nửa bước chân khi tụi nó đi xuống hành lang ngoài văn phòng của Umbridge, biết rằng sẽ làm cho mụ (bây giờ ta có thể gọi là mụ được rồi nhỉ ?) nghi ngờ nếu nó tỏ ra không biết nơi chúng sắp tới. Nó thậm chí không dám nói chuyện với cô bé, mụ Umbridge vẫn đang đi rất gần chúng đến nỗi nó có thể nghe thấy hơi thở không đều của mụ.

Hermione đi xuống cầu thang dẫn vào Tiền sảnh. Có tiếng ầm ĩ của những giọng nói to và tiếng lách cách của dao nĩa vọng ra từ cánh cửa lớn ở Đại sảnh đường — dường như thật khó tin đối với Harry khi mà cách đó chỉ 20 feet, người ta đang tận hưởng bữa tối, ăn mừng khi thi xong, không phải bận tâm đến bất cứ thứ gì trên thế giới này...

Hermione đi thẳng qua cánh cửa gỗ sồi phía trước, xuống những bậc cầu thang bằng đá trong bầu không khí êm dịu của buổi tối. Mặt trời đã lặn sau những rặng cây trong rừng Cấm, và khi Hermione sải bước một cách có chủ đích qua bãi cỏ — với mụ Umbridge rảo bước theo sau — những cái bóng đằng sau họ uốn lượn trên bãi cỏ giống như những chiếc áo choàng.

“Nó được giấu ở trong lều của Hagrid hả?” giọng của Umbridge hăm dọa.

“Tất nhiên là không rồi,” Hermione chế nhạo. “Bác Hagrid sẽ vô tình khởi động nó mất.”

“Đúng rồi,” trông mụ Umbridge có vẻ bị kích thích hơn. “Đúng, hẳn ta sẽ làm thế, đương nhiên rồi, tên khổng lồ lai phù thủy ngu ngốc.”

Mụ cười. Harry cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn quay lại và tóm lấy cổ họng của mụ, nhưng nó đã ngăn lại được. Cái sẹo của nó nhói lên trong bầu khí êm dịu của buổi tối, nhưng cơn đau vẫn chưa bùng lên như khi Voldemort đang chuẩn bị giết ai đó.

“Vậy... nó ở đâu?” Umbridge nói, một với một chút không chắc chắn trong giọng nói khi Hermione tiếp tục đi thẳng vào rừng.

“Ở trong đó, đương nhiên rồi,” Hermione chỉ vào trong khu rừng tối đen. “Nó phải ở một nơi mà học sinh không thể tình cờ tìm ra, phải không?”

“Đương nhiên,” mụ Umbridge trả lời mặc dù nghe giọng mụ bây giờ thoáng một chút e sợ. “Đúng vậy... rất tốt, vậy... hai đứa mi hãy đi trước đi.”

“Nếu chúng tôi đi trước, liệu chúng tôi có thể cầm đũa phép của bà không?” Harry hỏi mụ.

“Không, ta không nghĩ thế, Potter,” mụ Umbridge ngọt ngào, đẩy vào lưng nó. “ta e rằng Bộ coi trọng mạng sống của ta hơn của bọn mi”

Khi họ đã tới chỗ cái bóng của hàng cây đầu tiên, Harry cố gắng bắt lấy ánh mắt của Hermione (cố gắng để Hermione nhìn vào mắt nó, để hiểu nó đang nghĩ gì-ND); đi vào rừng mà không có đũa phép đối với nó có vẻ như còn liều lĩnh một cách đại dột hơn bất cứ điều gì chúng đã làm cho đến tối nay. Tuy nhiên, cô bé chỉ đơn thuần ném cho Umbridge một cái

nhìn khinh bỉ và đi thẳng vào trong rừng, cô bé sai bước khiến cho mụ Umbridge, với đôi chân ngắn hơn, khó có thể theo kịp.

“Nó ở rất sâu trong rừng hả” mụ hỏi khi áo choàng của mụ bị cào rách bởi một bụi gai.

“Đúng vậy,” Hermione nói, “nó được giấu rất kín.”

Sự nghi ngại của Harry dần dần tăng lên. Hermione không đi theo con đường mà chúng đã đi khi đến gặp Grawp, mà là con đường nó đã đi ba năm trước, tới tổ của con quái vật Aragog (con Acromantula – nhện khổng lồ mà Hagrid nuôi trước đây - tập 2: Harry Potter and the Chamber of Secret-ND). Hermione đã không đi cùng nó lúc đó, nó ngờ rằng cô bé không biết tí gì về sự nguy hiểm trước mặt.

“Ờ... cậu có chắc là đi đúng đường không?” nó hỏi cô bé một cách đầy ngụ ý.

“Ồ, đúng mà,” cô bé nói với giọng nghiêm khắc và làm gãy một bụi cây khi đi qua nó với những tiếng động mà Harry nghĩ rằng hoàn toàn không cần thiết. Đằng sau chúng, mụ Umbridge bị vấp vào một cái cây non đã chết. Cả hai đứa đều không thèm dừng lại giúp mụ, Hermione vẫn sai bước và nói to qua vai chứ không ngoảnh mặt lại, “Chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi!”

“Hermione, nói nhỏ nhỏ chứ,” Harry thì thầm, vội vàng bắt kịp cô bé. “Bất cứ cái gì cũng có thể nghe được ở đây...”

“Mình muốn chúng ta bị phát hiện,” cô bé nói nhỏ khi mụ Umbridge bước đi một cách ồn ào sau lưng chúng. “Rồi cậu sẽ thấy...”

Họ đi trong một lúc lâu nữa, cho tới khi ở rất sâu trong rừng với những vòm cây rậm rạp che kín ánh sáng. Harry thấy cái cảm giác mà nó đã có trước khi vào rừng, cảm giác bị theo dõi bởi những đôi mắt không bị phát hiện.

“Còn bao xa nữa?” mụ Umbridge gắng hỏi giận dữ sau lưng nó.

“Không xa nữa đâu!” Hermione nói to, lúc họ đi vào một khoảng rừng trống tối lơ mờ và ẩm ướt. “Chỉ còn một chút nữa...”.

Một mũi tên bay trong không khí và cắm vào thân cây với một tiếng phập đầy đe dọa, chỉ ngay sát trên đầu cô bé. Xung quanh đột nhiên đầy những tiếng vó ngựa, Harry có thể cảm thấy nền đất trong rừng rung lên, mụ Umbridge hét lên một tiếng nhỏ và đẩy nó về phía trước mụ như một tấm lá chắn...”.

Nó vặn người thoát khỏi mụ và quay lại. Khoảng năm mươi con nhân mã xuất hiện khắp tứ phía, với những chiếc cung đang giương lên và đã lắp tên, hướng vào Harry, Hermione và Umbridge. Họ chậm chậm quay lại giữa khoảng rừng trống, Umbridge thốt ra một tiếng rên kì cục vì khiếp sợ. Harry nhìn nghiêng sang Hermione, cô bé đang nở một nụ cười chiến thắng.

“Người là ai?” một giọng nói cất lên.

Harry nhìn sang trái. Con Nhân mã màu hạt dẻ tên gọi là Magorian đang đi ra khỏi vòng vây tiến về phía chúng: cái cung của nó, giống như của những con nhân mã khác, đang

giương lên. Ở bên phải Harry, mũ Umbridge vẫn đang rên rỉ, cây đũa phép của mũ đang rung lên dữ dội khi mũ chỉ nó vào con nhân mã đang tiến đến.

“Ta hỏi ngươi, ngươi là ai, hỏi con người kia,” Magorian cộc cằn nói.

“Ta là Dolores Umbridge!” mũ Umbridge trả lời, giọng the thé sợ hãi. “Thứ trưởng của Bộ Pháp thuật và là Hiệu trưởng kiêm Thanh tra tối cao của trường Hogwarts!”

“Ngươi là người của Bộ Pháp thuật?” Magorian hỏi, khi các con nhân mã trong vòng tròn xung quanh đang di chuyển không ngừng.

“Đúng rồi!” Umbridge giọng còn cao hơn nữa, “vì vậy hãy cẩn thận! Theo điều luật của Sở Quản lý Sinh vật Huyền bí, những sự tấn công của các loài vật lai người như các ngươi vào con người —”.

“Ngươi gọi chúng ta là gì?” một con nhân mã màu đen trông hoang dại thét lớn, Harry nhận ra đó là Bane. Một âm thanh trộn lẫn giữa tiếng thì thầm giận dữ và tiếng dây cung kéo căng hơn xung quanh họ. (Harry, Hermione và Umbridge)

“Đừng gọi chúng như vậy!” Hermione giận dữ nói, những mũ Umbridge không có vẻ là đã nghe thấy cô bé nói. Vẫn còn run run chỉ cây đũa phép vào Magorian, mũ tiếp tục, “Điều luật 15B nói rõ ràng rằng “bất cứ sự tấn công của những sinh vật huyền bí có trí-thông-minh-gần-giống-như-con-người đều bị xem xét về mặt pháp lý...”.

“Trí thông minh gần giống như con người?” Magorian nhắc lại, khi Bane và vài con nhân mã nữa gào lên giận dữ và gõ móng xuống đất. “Chúng ta coi đó như một điều sỉ nhục khủng khiếp, con người ạ! Trí tuệ của chúng ta, may mắn là, đã bỏ xa loài người các ngươi.”

“Các người đang là gì trong rừng của bọn ta?” một con nhân mã màu xám với bộ mặt nghiêm khắc gầm lên. Harry và Hermione đã nhìn thấy nó trong chuyến vào rừng lần trước. “Tại sao các ngươi lại ở đây?”

“Rừng của các ngươi?” mũ Umbridge run lên không chỉ vì sợ hãi mà còn, dường như là, vì căm phẫn. “Ta phải nhắc các ngươi nhớ rằng, các ngươi được sống ở đây chỉ bởi vì Bộ Pháp thuật cho phép các ngươi có một chút ít đất đai...”

Một mũi tên bay rất gần đầu mũ, sượt qua mái tóc xám xịt. Mũ hét lên một tiếng chói tai và vùng cây đũa phép lên đầu, trong khi vài con nhân mã đang gầm lên tán thành và những con khác cười khàn khàn. Âm thanh của sự hoang dại, tiếng ngựa hí vang vọng khắp khoảng rừng thưa và cảnh tượng lũ nhân mã giậm chân quả thực cực kì khủng khiếp, khiến cho họ thấy mất hết can đảm.

“Bây giờ ai là chủ khu rừng hả?” Bane gầm lên.

“Lũ lai người bẩn thỉu!” mũ Umbridge thét lên, tay vẫn nắm chặt đũa phép đang giờ quá đầu. “Lũ thú vật không bị kiểm soát!”

“Bình tĩnh đi!” Hermione nói to, nhưng đã quá muộn: Umbridge chỉ đũa phép vào Magorian và thét, “Incarcerous!”

Dây thừng hiện ra từ trong không trung như những con rắn to, quấn chúng rất chặt quanh thân mình con nhân mã và trói tay nó lại: nó gầm lên những tiếng giận dữ và chồm lên bằng hai chân sau, cố gắng tự giải thoát, trong khi những con nhân mã khác đang tấn công.

Harry nắm lấy Hermione và đẩy cô bé xuống đất, úp mặt xuống nền đất của khu rừng, nó thấy sợ hãi trong chốc lát khi tiếng vó ngựa ầm ầm xung quanh, nhưng những con nhân mã nhảy qua chúng, gầm rống với sự giận dữ.

“Khôôôôông!” nó nghe tiếng mụ Umbridge gào. “Khôôôôông... Ta là thứ trưởng cao cấp... các ngươi không thể — buông ta ra, đồ súc vật... khôôôôông!”

Harry nhìn thấy một tia sáng đỏ loé lên và biết rằng mụ đang cố gắng ếm bùa Choáng lên bọn chúng; sau đó mụ gào lên rất to. Harry ngẩng đầu lên một chút và nhìn thấy Umbridge đã bị tóm đằng sau bởi Bane và bị giơ cao lên khỏi mặt đất, đang quằn quại và gào lên vì sợ hãi. Cây đũa phép rơi khỏi tay mụ xuống đất, và tim Harry đập mạnh một cái. Nếu nó có thể với được cây đũa...

Nhưng khi nó đang với tay về phía cây đũa, một cái móng của con nhân mã đã giẫm lên cây đũa và làm nó gãy đôi.

“Bây giờ!” Harry nghe thấy một giọng nói rống lên và một bàn tay to lớn hạ xuống, kéo nó đứng thẳng lên, Hermione cũng vậy. Qua những cái lưng và đầu rất nhiều màu của lũ nhân mã, Harry nhìn thấy Umbridge đang bị Bane mang đi xuyên qua những hàng cây. Không ngừng la hét, giọng mụ trở nên yếu ớt dần cho đến khi chúng không còn nghe thấy qua tiếng vó ngựa dồn dập xung quanh chúng.

“Còn mấy đứa này?” một con nhân mã đang tóm Hermione hỏi.

“Chúng còn trẻ,” một giọng nói buồn tẻ và sầu thảm vang lên đằng sau Harry. “Chúng ta không tấn công những đứa trẻ.”

“Chúng mang mụ kia tới đây, Ronan,” con nhân mã đang nắm chặt lấy Harry trả lời. “Và chúng không còn quá trẻ... thằng bé này đã gần như một người đàn ông.”

Hắn lắc Harry bằng cái cổ áo choàng của nó.

“Làm ơn,” Hermione thở hổn hển, “làm ơn, đừng tấn công chúng tôi. Chúng tôi không nghĩ giống như mụ ấy, chúng tôi không phải là công chức của Bộ Pháp thuật! Chúng tôi chỉ đến đây bởi vì chúng tôi hi vọng các ông sẽ tống cổ mụ ta hộ chúng tôi.”

Harry nhận biết được ngay lúc đó, từ cái nhìn trên khuôn mặt của con nhân mã màu xám đang tóm giữ Hermione, rằng cô bé đã phạm một sai lầm khủng khiếp khi nói điều đó. Con nhân mã màu xám quay đầu lại, hai chân sau của nó giậm một cách giận dữ, và gầm lên, “Anh thấy chưa, Ronan? Chúng đã bắt đầu có sự ngạo mạn trong bản tính của chúng! Vậy là chúng ta đã làm những công việc bẩn thỉu cho người, phải không, con bé kia? Chúng ta đã hành động như những người hầu của người, tống cổ kẻ thù của người giống như những con chó săn chỉ biết vâng lời?”

“Không!” Hermione nói trong sự sợ hãi. “Làm ơn... Tôi không có ý như vậy! Tôi chỉ hi vọng rằng các ông có thể...có thể giúp chúng tôi...”

Nhưng dường như cô bé chỉ làm tình hình càng tồi tệ hơn.

“Chúng ta không giúp đỡ con người!” con nhân mã đang giữ Harry găm gù, nắm Harry chặt hơn và lồng lên một chút vào lúc đó, vì vậy trong giây lát Harry cảm thấy bị ngã xuống mặt đất. “Chúng ta là một chủng tộc khác và tự hào vì điều đó. Chúng ta không cho phép các người đi khỏi đây, khoe khoang rằng bọn ta đã làm theo mệnh lệnh của các người!”

“Chúng tôi không nói bất cứ điều gì như vậy!” Harry hét. “Chúng tôi biết các ông không làm những điều đó chỉ bởi vì chúng tôi muốn thế...”

Nhưng dường như không ai nghe nó nói.

Một con nhân mã có râu hướng về phía đám nhân mã hét, “Chúng đến đây mà không được mời, chúng phải chịu hậu quả!”

Một tiếng gầm tán thành với những lời đó và một con nhân mã màu nâu xám nói to, “Chúng có thể gia nhập với người đàn bà kia!”

“Các ông nói rằng các ông không tấn công người vô tội!” Hermione hét, những giọt nước mắt thật sự đang chảy trên khuôn mặt cô bé. “Chúng tôi không làm gì động đến các ông, chúng tôi không dùng vũ khí phép hoặc đe dọa, chúng tôi chỉ muốn quay trở lại trường, làm ơn để chúng tôi trở lại...”

“Bọn ta không giống như kẻ phản bội Firenze, con bé kia!” con nhân mã màu xám quát, với nhiều những tiếng hí tán thành hơn từ bầy nhân mã. “Có lẽ người nghĩ rằng chúng ta giống như những con ngựa đẹp biết nói? Chúng ta là những cư dân cổ xưa, những người không muốn chung sống với sự xâm lấn và xúc phạm của phù thủy! Chúng ta không tuân theo luật lệ của các người, không thừa nhận sự mạnh hơn của các người, chúng ta là...”

Nhưng chúng không nghe được lũ nhân mã nói gì nữa, vào lúc đó có một tiếng gậy từ phía rìa khoảng rừng thưa lớn đến nỗi tất cả bọn chúng, Harry, Hermione và năm mươi hoặc khoảng chừng đó nhân mã đang đứng đầy trong khoảng rừng, phải nhìn quanh. Con nhân mã thả Harry rơi xuống đất lần nữa khi tay nó với lấy cái cung tên và bao đựng tên. Hermione cũng bị thả xuống như vậy, và Harry chạy nhanh về phía cô bé khi hai thân cây lớn bị bẻ gãy một cách nhanh chóng và thân hình khổng lồ của Grawp xuất hiện trong khoảng trống.

Những con nhân mã đứng gần Grawp nhất lùi ra đằng sau; khoảng rừng thưa bây giờ là một rừng cung tên đang chuẩn bị bắn, tất cả đều hướng lên cái mặt xám xịt to lớn đang hiện ra mờ mờ phía trên lũ nhân mã bên dưới những tán cây dày. Cái miệng không cân xứng của Grawp đang ngáp một cách ngớ ngẩn, có thể nhìn thấy những cái răng vàng xỉn và to như viên gạch thấp thoáng trong ánh sáng lờ mờ, đôi mắt xám ngu ngốc nheo nheo khi nó liếc mắt nhìn xuống những sinh vật ở dưới chân. Những sợi dây thừng đứt bị kéo lê dưới mắt cá chân nó.

Grawp há miệng to hơn nữa.

“Hagger.”

Harry không biết “hagger” có nghĩa là gì, hoặc cái ngôn ngữ đó là gì, và nó cũng không quan tâm lắm; nó đang quan sát cái chân của Grawp, giờ đây đã dài gần bằng cơ thể Harry. Hermione nắm tay nó rất chặt; lũ nhân mã cũng im lặng, nhìn chăm chăm vào người khổng lồ, với cái đầu to lớn, tròn trịa đang lắc lư khi nó tiếp tục nhìn chăm chú cả bọn như thể đang tìm kiếm cái gì đó mà nó đã làm rơi mất.

“Hagger!” nó gầm lên lần nữa, vẻ khẳng định hơn.

“Hãy rút khỏi đây, đồ khổng lồ!” Magorian hét. “Mi không được chào đón ở chỗ chúng ta!”

Những lời đó dường như không gây bất kỳ tác dụng gì đối với Grawp. Nó dừng lại một lúc (Những cánh tay của bọn nhân mã vẫn kéo căng những chiếc cung của chúng), sau đó nó gầm lên, “HAGGER!”.

Vài con nhân mã giờ trông rất lo lắng. Tuy nhiên Hermione lại há hốc miệng. “Harry!” cô bé thì thầm. “Mình nghĩ là nó đang cố gắng nói ‘Hagrid!’”

Và đúng lúc đó Grawp nhìn thấy hai đứa, hai con người duy nhất giữa một lũ nhân mã. Nó cúi cái đầu xuống vài feet hoặc chừng đó, nhìn chăm chú vào chúng. Harry có thể cảm thấy Hermione đang run lên khi Grawp há to miệng lần nữa và nói, với một giọng trầm và ồm ồm, “Hermy.”

“Thật tốt,” Hermione nói, nắm tay Harry chặt đến nỗi tay nó tê tê và trông như thể cô bé sắp ngất đến nơi, “nó — nó vẫn còn nhớ!”

“HERMY!” Grawp rống lên. “HAGGER ĐÂU RỒI?”

“Tôi không biết!” Hermione kêu ré lên, sợ hãi. “Tôi xin lỗi, Grawp, tôi không biết thật mà!”

“GRAWP MUỐN HAGGER!”

Một bàn tay to lớn của người khổng lồ hạ xuống. Hermione hét lên một tiếng, lùi về phía sau mấy bước và vấp ngã. Không có lấy một cây đũa phép, Harry cố hết sức đâm, đá, cắn hay bất cứ cái gì khác khi cái bàn tay hạ xuống phía nó và đánh ngã con nhân mã màu trắng.” (Harry braced himself to punch, kick, bite or whatever else it took as the hand swooped towards him and knocked a snow-white centaur off his legs)

Đó chính là cái mà lũ nhân mã đang chờ đợi — khi những ngón tay của Grawp duỗi ra chỉ cách Harry có một bước chân thì năm mươi mũi tên bay vút trong không khí về phía người khổng lồ, cắm phập vào cái mặt to lớn của nó, làm cho nó tru lên vì đau đớn và giận dữ và đứng thẳng dậy, ôm mặt nó bằng hai bàn tay to lớn, bẻ gãy những cái đuôi mũi tên nhưng lại làm cho đầu mũi tên cắm sâu hơn.

Nó gào thét và giậm bàn chân khổng lồ, lũ nhân mã, chạy rải rác về các hướng khác nhau; những giọt máu to bằng hòn đá cuội của Grawp rơi trúng Harry khi nó đang kéo Hermione đứng dậy và cả hai chạy nhanh hết mức chúng có thể tới nép sau những cái cây. Khi chúng quay lại nhìn, Grawp đang quờ quạng tìm bắt những con nhân mã, máu vẫn chảy ròng ròng trên mặt; lũ nhân mã bỏ chạy toán loạn, nhanh chóng biến mất sau hàng cây phía bên kia

khoảng rừng thưa. Harry và Hermione nhìn Grawp rống lên giận dữ lần nữa và lao theo lũ nhân mã, làm gãy rất nhiều cây cối khi nó đi qua.

“Ôi không,” Hermione run lấy bầy đến nỗi đầu gối cô bé khuỵu xuống. “ôi, thật kinh khủng. Nó sẽ giết tất cả bọn chúng mất.”

“Thành thực mà nói mình chẳng thấy điều đó quan trọng lắm,” Harry chua chát nói.

Tiếng lũ nhân mã bỏ chạy và tiếng Grawp mò mẫm đuổi theo nhỏ dần, nhỏ dần. Khi Harry đang lắng nghe chúng, cái sọc của nó lại nhói một lần nữa và một đợt sóng giận dữ lại trào dâng trong nó.

Chúng nó đã bỏ phí quá nhiều thời gian – chúng nó giờ đây còn cách xa việc giải cứu Sirius hơn là khi nó nhìn thấy cảnh tượng đó. (“cảnh tượng đó” - cảnh Sirius bị bắt, ám chỉ rằng vị trí hiện tại của Harry – không đủ phép, ở trong rừng trong khi lúc trước đó nó chỉ việc đi cứu Sirius mà thôi.). Bây giờ không chỉ Harry bị mất đủ phép mà chúng còn bị kẹt giữa rừng Cấm mà không hề có một phương tiện di chuyển nào.

“Một kế hoạch thông minh,” nó hét vào mặt Hermione, bộc lộ sự giận dữ của nó. “Thật sự thông minh. Chúng ta sẽ đi đâu bây giờ?”

“Chúng ta cần trở lại lâu đài,” Hermione yếu ớt.

“Khi chúng ta trở lại được đó, thì có thể chú Sirius đã chết rồi!” Harry đá cái cây gần đó trong giận dữ. Có tiếng rít the thé phía trên đầu, nó ngẩng lên và nhìn thấy một con Bowtruckle đang giận dữ uốn hai ngón tay dài như cành cây con về phía nó.

“Nhưng chúng ta không thể làm gì mà không có đủ phép,” Hermione tuyệt vọng, tự kéo mình đứng dậy lần nữa. “Dù sao chẳng nữa, Harry, chính xác là bạn định đi tới London như thế nào?”

“Ừ, chúng tớ cũng đang tự hỏi điều đó.” một giọng nói quen thuộc vang lên đằng sau cô bé.

Harry và Hermione quay lại theo bản năng và nhìn qua những cái cây.

Ron hiện ra từ trong bóng tối, theo rất sát là Ginny, Neville và Luna. Tất cả bọn chúng trông đều thảm hại hơn một chút — có vài vết xước dài trên má Ginny; một cái bấu thâm tím sưng lên bên mắt phải của Neville; môi Ron đang chảy máu nhiều hơn trước đó — nhưng tất cả trông đều hài lòng với chính mình.

“Vây,” Ron đẩy một cành cây thấp sang bên, tay đang cầm chiếc đủ phép của Harry, “cậu đã có cách gì chưa?”

“Làm thế nào các cậu thoát được?” Harry ngạc nhiên hỏi, lấy lại chiếc đủ từ Ron.

“Hai phát bùa Choáng, một bùa tước vũ khí, và Neville thực hiện một lời nguyện Ngăn trở tuyệt đẹp,” Ron vui vẻ nói, giờ đang trả lại cây đủ phép cho Hermione. “Nhưng Ginny là giỏi nhất, nó cho Malfoy ném một bùa Bat Bogey (L) — thật là xuất sắc, cái mặt thẳng Malfoy bị bao phủ bởi một thứ gì đó cực lớn cứ bay phần phật. Dù sao chẳng nữa, chúng tớ

đã nhìn thấy qua cửa sổ là các cậu đi vào rừng Cấm và chúng tớ đuổi theo. “Các cậu đã làm gì với mụ Umbridge?”

“Mụ ta đã bị đem đi rồi,” Harry nói. “Bị đàn nhân mã đem đi.”

“Và chúng tha cho bọn anh?” trônng Ginny rất ngạc nhiên.

“Không, chúng bị Grawp truy đuổi,”.

“Grawp là ai thế?” Luna thích thú.

“Em của bác Hagrid,” Ron trả lời mau lẹ. “Dù gì thì cũng không cần lo lắng tới điều đó bây giờ. Harry, cậu đã tìm thấy cái gì trong lò sưởi? Có phải là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy-là-ai-đấy đã bắt chú Sirius hay là...?”

“Đúng,” cái sẹo của nó lại nhói lên một lần nữa, “và mình chắc là chú Sirius vẫn còn sống, nhưng mình không biết là làm thế nào chúng ta đến đó được để giúp chú ấy.”

Cả bọn im lặng, trông sợ hãi hơn; vấn đề chúng phải đối mặt dường như không vượt qua được.

“Ồ, chúng ta sẽ phải bay, đúng không?” Luna nói, với một giọng gần với vấn đề thực tế nhất mà lần đầu tiên Harry thấy cô bé dùng.

“Được rồi,” Harry cúi kính vắn lại. “Đầu tiên là, “chúng ta” không làm gì cả nếu chúng ta bao gồm cả bọn em như thế này, và thứ hai là, chỉ có cây chổi của Ron là không bị canh giữ bởi con quỷ khổng lồ, do đó...”

“Em có một cái chổi!” Ginny nói.

“Đúng, nhưng em sẽ không đi đến đó,” Ron giận dữ.

“Xin lỗi nhưng em cũng quan tâm đến điều gì xảy ra với chú Sirius giống như anh!” Ginny nói, quai hàm cô bé đột nhiên trông giống Fred và George.

“Em còn quá —” Harry bắt đầu, nhưng Ginny phản ứng dữ dội, “Em còn hơn ba tuổi so với anh khi anh đối đầu với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để bảo vệ Hòn đá Phù thủy, và nhờ có em mà Malfoy đang bị kẹt lại trong văn phòng mụ Umbridge bị con ma ba bị khổng lồ tấn công...”

“Đúng vậy, nhưng...”

“Chúng ta đều ở trong DA mà,” Neville nói nhỏ. “Nó được lập ra để chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đúng không? Và đây chẳng phải là cơ hội đầu tiên để chúng ta làm một cái gì đó thật sự sao... hay tất cả điều đó chỉ là một trò chơi hoặc thứ gì đó tương tự?”

“Không... đương nhiên nó không phải như vậy” Harry sốt ruột.

“Vậy thì chúng ta nên cùng đi,” Neville nói một cách đơn giản. “Bọn tớ muốn giúp.”

“Đúng thế.” Luna cười hạnh phúc.



Ánh mắt của Harry bắt gặp Ron. Nó biết rằng Ron đang nghĩ những điều giống như nó, nếu nó phải chọn vài thành viên trong DA, ngoài nó, Ron và Hermione, để cùng đi cứu chú Sirius, nó sẽ không chọn Ginny, Neville hay Luna.

“Ồ, dù gì thì đó không phải là vấn đề,” Harry rít qua kẽ răng, “bởi vì chúng ta còn chưa biết làm thế nào để đến đó...”

“Em tưởng là chúng ta đã quyết định rồi,” Luna trông bức mình. “Chúng ta sẽ bay!”

“Coi,” Ron hầu như không thềm kiềm chế cơn giận, “em có thể bay mà không cần đến chổi nhưng còn những người còn lại thì không thể mọc cánh mỗi lúc ta...”

Có cách khác để bay mà không cần chổi,” Luna nhẹ nhàng nói.

“Anh đoán là chúng ta sẽ cưỡi trên lưng con Kacky Snorgle hoặc cái gì đó tương tự phải không?” Ron hỏi gặng.

“Con Crumple-Horned Snorkack (Snorkack sừng gãy ?) không biết bay,” Luna nói với giọng nghiêm trang, “nhưng bọn kia có thể, và Hagrid đã nói là chúng rất giỏi tìm những nơi mà người cưỡi chúng đang tìm kiếm.”

Harry nhìn quanh. Đứng giữa hai gốc cây, đôi mắt trắng của chúng nhấp nháy một cách kì lạ, có hai con Thestrals, đang quan sát chúng nó thì thầm với nhau như thể là chúng có thể hiểu từng từ một.

“Đúng rồi!” nó thì thầm, đi về phía hai con thú. Chúng hất cái đầu giống loài bò sát, rũ cái bờm đen dài xuống, và Harry hăng hái vuốt ve và vỗ nhẹ lên cái cổ sáng bóng của con đứng gần; “làm sao nó có thể từng nghĩ rằng bọn chúng xấu xí?”

“Có phải đó là những con ngựa điên không?” giọng Ron không thoải mái lắm, nhìn chằm chằm vào bên trái của con Thestral mà Harry đang vuốt ve. “Những con thú mà mình không thể nhìn thấy trừ khi mình đã trông thấy ai đó chết phải không?”

“Đúng thế,” Harry nói.

“Có bao nhiêu con?”

“Chỉ có hai con mà thôi.”

“Ồ, chúng ta cần ba con,” Hermione trông vẫn còn run rẩy, nhưng cũng rất quả quyết.

“Bốn chứ, chị Hermione,” Ginny cau có.

“Em nghĩ là cần sáu con cho tất cả chúng ta, thực sự là như vậy,” Luna đếm tít tít.

“Đừng ngốc như thế, tất cả không thể cùng đi!” Harry giận dữ. “Hãy xem, ba người...” nó chỉ vào Neville, Ginny và Luna, “Ba người không đáng tới chuyện này, cả ba không...”

Cả ba bùng lên phản đối dữ dội hơn. Cái sọc của nó lại nhói lên một cái nữa, đau đớn hơn. Mỗi giây chúng dừng lại đều quý giá, nó không có thì giờ để tranh luận.

“Được rồi, tốt thôi, đó là sự lựa chọn của các bạn,” nó cộc lốc, “nhưng nếu chúng ta không tìm thấy thêm con Thestrals nào nữa thì các bạn không thể...”

“Ồ, bọn chúng sẽ đến thêm,” Ginny tự tin nói, mặc dù cũng giống Ron, cô bé đang nheo mắt nhìn theo một hướng hoàn toàn sai, với điệu bộ như thể cô bé đang nhìn thấy lũ ngựa.

“Cái gì làm em nghĩ vậy?”

“Bởi vì, trong trường hợp anh không nhận ra, anh và chị Hermione đều dính đầy máu,” cô bé điềm tĩnh, “và chúng ta biết rằng bác Hagrid gọi mấy con Thestrals bằng thịt tươi. Điều đó cho thấy tại sao có hai con xuất hiện ở đây.”

Lúc đó Harry cảm thấy có ai đó kéo nhẹ áo choàng và nhìn thấy con Thestral gần nhất đang liếm ống tay áo nó, vẫn dính đầy máu của Grawp.

“Được rồi, vậy thì,” nó nói, một ý tưởng sáng suốt xuất hiện, “Ron và mình sẽ cưới hai con và đi trước, và Hermione có thể ở lại đây với ba người và bạn ấy sẽ gọi thêm Thestrals đến...”

“Mình sẽ không ở lại phía sau!” Hermione giận dữ.

“Không cần đâu,” Luna mỉm cười. “Nhìn kìa, chúng nó đã đến thêm rồi... hai anh chỉ quả thật đầy mùi...”

Harry quay lại: không ít hơn sáu hay bảy con Thestral đang đi tới qua những cái cây, đôi cánh da thu gọn trong thân mình, đôi mắt chúng nhấp nháy trong bóng tối. Nó không còn có gì nữa.

“Được rồi,” nó cúi kính nói, “mỗi người hãy chọn một con và đi thôi nào.”

## CHƯƠNG XXXIV: SỞ BẢO MẬT

Harry quẩn chặt tay vô bờm của một con Thestral gần nhất, đặt chân lên gốc cây bên cạnh và trườn một cách vụng về trên cái lưng êm mượt của con ngựa. Con Thestral không phản đối, nhưng vặn đầu vòng quanh, những cái răng nanh trần trụi, và tiếp tục liếm cái áo choàng của Harry trong sự hứng thú.

Harry tìm ra cách đặt đầu gối vào mấu nối của đôi cánh cho chắc chắn hơn, rồi nhìn những người khác ở xung quanh. Neville đã cố gắng để nhấc thân mình lên lưng con Thestral tiếp theo và bây giờ đang thử cố gắng đu cái chân ngắn ngủn qua tấm lưng của con vật ấy. Luna đã sẵn sàng ở vị trí, cô bé đang ngồi trên một bên của yên ngựa, chỉnh lại vạt áo choàng cứ như thể là từng làm việc này hàng ngày vậy. Ron, Hermione và Ginny, tuy thế, vẫn đang đứng bất động tại chỗ, miệng há ngoác và mắt nhìn chăm chăm.

“Gì vậy?” Harry hỏi.

“Bọn mình làm thế nào để lên được?” Ron nói yếu ớt. “Khi nào thì bọn mình mới nhìn thấy những vật này?”

“Ồ, dễ ấy mà,” Luna nói, sốt sắng trượt khỏi con Thestral và tiến đến bên nó, Hermione và Ginny. “Lại đây...”

Cô bé kéo ba đứa lại gần những con Thestral còn lại đang đứng vòng quanh và từng con đều muốn giúp họ lên trên lưng chúng. Cả ba trông vô cùng lo lắng khi cô bé quẩn tay tụi nó vào những cái bờm ngựa và dặn tụi nó nắm thật chắc trước khi quay trở lại với con ngựa mình.

“Thật muốn phát điên,” Ron lẩm bẩm khi rón rén di bàn tay kia của cậu lên xuống cái cổ của con ngựa. “Điên lên được... nếu mà mình có thể nhìn thấy nó...”

“Cậu sẽ ước giá như chúng vô hình,” Harry ảm đạm nói. “Vậy, chúng ta đều sẵn sàng cả rồi chứ?”

Tất cả gật đầu và nó nhìn thấy 5 đôi chân ghì chặt phía dưới lớp áo choàng.

“Được rồi...”

Nó nhìn xuống phía sau cái đầu đen nhoáng bóng của con Thestral và nuốt nước bọt.

“Bộ Pháp Thuật, lối vào của những vị khách, London, sau đó, “ nó do dự. “Ờ...nếu các bạn biết...nơi nào để đi...”

Con Thestral của Harry đứng im trong một thoáng; sau đó, với một cú lướt nhanh suýt nữa làm nó ngã văng ra khỏi yên, con ngựa duỗi thẳng hai cái cánh ở cả hai bên thân, chậm chạp thu mình lấy đà, rồi bay vọt lên phía trước một cách nhanh lẹ và dốc thẳng đến nỗi Harry phải siết thật chặt tay và đầu gối để tránh bị trượt về phía sau và rơi khỏi cái móng xương xẩu của con ngựa. Nó nhắm mắt và ép mặt xuống cái bờm mượt như lụa của con vật, cả hai vọt qua những ngọn cây cao nhất và bay lên bầu trời hoàng hôn đỏ như máu.